

Augusts 2018

Madonas Romas katoļu draudzes vēstis

KALNĀ

PĀVESTS FRANCISKS
LATVIJĀ 2018
Mostrā, ka esat Māteim!
Rūp, ka esi Māte!

Pāvests Francisks Latvijā 2018. gada 24. septembris

*„Kad mēs atveramies Dieva žēlastībai,
neiespējamais kļūst iespējams.”*

Pāvests Francisks

LŪDZIET UN JUMS BŪS DOTS, SLAVĒJIET UN JUMS BŪS DOTS VAIRĀK!

Dārgie Kristū, svētceļotāji uz Debesīm! Iegremdēsimies dziļāk Gaismas noslēpumā, kurā redzam Jēzus pārveidošanos Tabora kalnā (sal.: Mt 17; Mk 9, Lk 9; 2 P 1, 17-18).

Svētajos Rakstos lasām, ka šī pārveidošanās notika „pēc sešām dienām” (Mt 17,1). Bībeles zinātnieki skaidro, ka visticamāk runāts par posmu no Filipa notikuma Cesārijas robežās, kad Jēzus jautāja saviem mācekļiem: „Par ko ļaudis uzskata Cilvēka Dēlu?”, un tad izskanēja Pētera nopietnā atbilde: „Tu esi Kristus, dzīvā Dieva Dēls.” (sal. Mt 16, 13.16)

Tabora kalnā ir „taustāms”, ka patiešām tā ir, un ka tas nebija tikai kaut kāds cilvēcisks (izdomāts) apliecinājums. Uz minētās virsotnes tiek „likts zīmogs”, ka tik augsto patiesību nevar atklāt „miesa un asinis” — cilvēka spēks, bet mūsu Tēvs, kas Debesis (sal. Mt 16, 17), jo Viņš pats saka: „Šis ir mans mīlais Dēls, kas man labpatīk. Viņu jūs klausiet.” (Mt 17,5)

Pieminētais Vārds var sniegt praktisku norādi, ka ticības dzīve dažreiz pieprasa, lai mēs kā pirmie apliecinātu ticību (sev, citiem un Dieva priekšā), lai pēc tam Dievs vēl spēcīgāk to pats arī apstiprinātu! Lietojot salīdzinājumu ar kalnu realitāti, var teikt, ka runāts par ticības nobrieduma virsotni, no kuras esam aicināti skatīties un lielākam plašumam vēstīt: „Dievs ir dzīvs! Dievs ir labs! Dievs ir Mīlestība!”, lai tādā veidā dotu Dieva Mīlestībai „brīvu roku” pierādīt, ka patiešām tā ir.

Kā piemēru tam gribu atgādināt tēva Tariff'a liecību par *Virginias Dies de Enriquez*, ko, esot Polijā, atradu grāmatā „Jēzus ir dzīvs”. Viņa liecina, ka kādas

harizmātiskas konferences laikā tika sludināts Dieva Vārds, kam viņa atvērs. Pēc kāda laika sajuta sevi ko neparastu — it kā viņā kustētos vējš, un viņu piepildīja siltums. Tad sevi atrada pamudinājumu un vēlmi skatīties slavēt (publiski apliecināt savu ticību un Dieva godību!). Pie tam viņai bira asaras (vēl viens apliecināšanas veids, ka notiek kaut kas vairāk...). Pēc tam brīdī, kad bija lūgšanas par slimajiem un tika piedāvāts iztēlot sev līdzās Jēzus Krustu, arī to viņa izdarīja un jutās kā iegremdēta Jēzus Asinīs. Tad nāca liela savu grēku nožēla. Viņa iekšēji sadzirdēja Kunga Dieva vārdus: „Es tevi mīlu!” un fiziski sajuta pieskārienu kuņģa un aknu rajonā, kā arī urinpūsli, un saprata, ka tiek fiziski dziedināta. Viņa apliecina, ka kopš tā laika, kad jutās kā iegremdēta Pestītajās Asinīs, pamanīja sevi lielu garīgu izmaiņu, garīgo atmodu.

Virginias Dies de Enriquez skatīties slavēja Dievu (= lūdzās un apliecināja ticību!) un saņēma spēcīgu Dieva pieskārienu, zīmi savā dvēselē un miesā! Var teikt, ka tādējādi viņas dzīvē izpildījās Vārds: „Katru, kas mani atzīst cilvēku priekšā, es atzīšu sava Tēva priekšā, kas ir debesis.” (Mt 10, 32)

Dārgie Kunga draugi, cik ļoti šai vietai gribētu sev un pārējiem izlūgt vēl lielāku nekā līdz šim Dieva slavināšanas, pielūgsmes dāvanu! Noprotams, cik vieglāka mums būtu dzīve, ja vairāk slavētu un tādā veidā vēstītu par Dieva Valstību, Viņa Mīlestības spēku un pie tā — ja tā būtu Dieva griba — saņemtu katram vajadzīgo garīgo un fizisko dziedināšanu!

Laujiet te vēlreiz atgādināt sv. Pāvila

pieredzi, ar kuru viņš vismaz divreiz atklāti dalījās un aicināja ticīgos sekot viņam, sacīdams: „Pildiet sevi ar Svēto Garu! Dziedādami un gaviļēdami skandiniet savās sirdīs Kungam psalmus un slavas dziesmas, un garīgās dziesmas, pateikdamies vienmēr par visu Dievam un Tēvam mūsu Kunga Jēzus Kristus vārdā!” (Ef 5, 18b-20), kā arī „Pateicībā Dievam dziediet savās sirdīs psalmus, slavas dziesmas un garīgās dziesmas! Un visu, ko jūs darāt vārdos vai darbos, to visu dariet Kunga Jēzus Kristus vārdā, pateikdamies Dievam un Tēvam caur Viņu!” (Kol 3,16b-17)

Diemžēl daudziem ticīgajiem (arī Latvijā!) šāda nostāja ir sveša. Gadās, ka arī garīdznieki vai konsekrētie līdz galam nesaprot, kāpēc būtu brīvi jāslavē, nevis jālūdzas ar lūgšanu grāmatas palīdzību vien. Bet sirds mīlestību un pateicību pilnībā izteikt ar noteiktām, reglamentētām formulām taču nevar. Iztēlosimies, piemēram, ka bērns vecākiem katru reizi (gandrīz kā robots) pateicību izsaka ar vārdiem: „Ma-ni ve-cā-ki, jūs e-sat la-bi, un es jums pa-tei-cos!” un neļauj sev izkliegt to, kas lejas no sirds; neskrien, lai apskautu savus mīļos vai nenoskūpstu viņus ar pateicības skūpstu!!!

Apliecināt ticību un slavēt Dievu ir kā sekot Atklāsmes grāmatai. Tur atrodams izcils piemērs: „Un kad Viņš atvēra grāmatu, tad metās zemē Jēra priekšā četri dzīvnieki un divdesmit četri sentēvi, turēdami kokles un zelta traukus, pilnus kvēpināmām zālēm, kas ir svēto lūgšanas. Un viņi dziedāja jaunu dziesmu, sacīdami: Kungs, Tu esi cienīgs saņemt grāmatu un noņemt

tās zīmogus, jo Tu tiki nonāvēts un mūs no visām ciltīm, valodām, tautām un tautībām atpirki Dievam ar savām asinīm. (...) Un es redzēju un dzirdēju daudz eņģeļu apkārt tronim un dzīvniekiem, un sentēviem, un viņu skaits bija tūkstošu tūkstoši, Kas sauca skaļā balsī: Jērs, ko nonāvēja, ir cienīgs saņemt varu un dievību, un gudrību, un spēku, un godu, un slavu, un svētību.” (Atkl 5, 8-9.11-12)

Tātad stāsts par Jēzus pārveidošanos mūs ved pie domas, ka jāmācās piesaukt Svēto Garu, lai Viņš „sešās dienās” mūsos tā stiprina ticības spēku (sal. J 16,13), ka sevi un sev apkārt redzam Jēzus Kristus godību. Mums vajag mācīties Dievu vairāk slavēt nevis lūgt, jo slavēšana līdzinās tam, kas notiek Debesis un sagādā lielākas žēlastības nekā esam spējīgi saprast, izsapnot un lūgt paši (sal. Ef 3,20).

Zinu, ka dažiem šāda skola tika dota 100 dienu svētceļojuma laikā, kad katru dienu saskaņā ar šī svētceļojuma noteikumiem stundu bija jāslavē Dieva Mīlestībai! Dažiem tas bija pārsteigums un izaicinājums, bet kādi augļi tam sekoja?! Jautājiet dalībniekiem! Es tikai teikšu, ka tie, kuri gribēja „savu patiesību” un kurnēja, nevis slavēja – atkrita. Tomēr mazumiņš, kas dzīvoja patiesībā un slavēja Dievu, nogāja visas 100 dienas!

„Svētais Gars, nāc palīgā mūsu vajībai, jo, ko no Dieva jālūdz, kā nākas, to mēs nezīnām; bet Tu, Dieva Gars, pats aizlūdz par mums neizsakāmās nopūtās!” (sal. Rom 8,26)

Priesteris
Pāvils Kamola

Dzejas pieskāriens

Pāvils Kamola **GRĒKSŪDZE**

It kā vājš kapteinis,
bet stolu bura – Vēja pilna.

Gremdējošs sirds kuģis
atkal tika izglābts.

„IDEĀLĀ BAZNĪCA IR DEBESĪS”

Madonas novada pašvaldības sociālā dienesta vadītājs **Gundars Riekstiņš** (atēlā) nu jau desmit gadus ir mūsu draudzes loceklis. Aprīlī Gundaram palika 50. 1. septembrī apritēs 15 gadu kopš viņš novada pašvaldībā uzsāka vadīt sociālo dienestu.

– Šis darbs ir žāvējošs un spēkus izsmeljošs, – sarunā neslēpj Gundars. – Cilvēks nogurst, to ilgstoši darot, tāpēc ik pa brīdim jautāju Dievam, vai Viņš grib, lai to turpinu. Ticu, ja Dievs ir Avots, kas atjauno, cilvēks var visu, tomēr, iespējams, man nepieciešams pārtraukums. Dienestam jāaug. Ir jauni izaicinājumi, jaunas prasības, nav izslēgts, ka manā vietā jānāk vadītājam ar jauniem apvāršņiem.

Runājot par draudzes dzīvi, Gundars teic, ka ilgojas pēc vienkāršām, cilvēciskām attiecībām. Lai viņu neuzrunā par kungu, jo draudzē viņš jūtas kā brālis.

– Ticības nesēji un uzturētāji manā ģimenē bija vecvecāki, – aicināts pastāstīt par ticības ceļu, saka Gundars. – Viņi bija baptisti. Karojoši ateisti nebija arī pārējie ģimenes locekļi. Kaut padomju gados vecāki kristietību nepraktizēja, tomēr Dievlīdzī arī nebija. Pateicoties vecvecākiem, kopš bērnības redzēju ticības izpausmes ikdienā – brīvas lūgšanas, dziedāšanu draudzes korī. Neparastus uzplaiksnījumus tas iededza arī manā sirdī. Latvijas baptistiem ir skaistas dziesmas ar lipīgiem meldiņiem, un atceros dziesmu, kurai ir nedaudz naivs, tomēr ļoti izteiksmīgs teksts. Biju pirmsskolas vecuma bērns, kad šī dziesma tik ļoti iespaidās atmiņā, ka kļuva par vienu no manas ticības galvenajiem saturiem. Piedziedājumā tai ir teksts: „Kamēr pie stūres Visvarenais

sēž, tikmēr par velti trako pasaules vējš.” Kādreiz, kad iet galīgi grūti, mani nez no kurienes noskan šī rinda.

– Vēl atceros skolas gadus, – turpina Gundars. – Agras jaunības laika mēģinājumus pašam veikt kādas garīgas prakses – lūgties, kaut ko Dievam prasīt un interesantākais – saņemt arī atbildes. Lūgšanas toreiz bija bērnišķas, šo to vajadzēja vai gribējās, un teicu Dievam: – Vai tas man varētu būt? Un bija! Dievam bija svarīgi, lai saprotu, ka Viņu var lūgt, Viņš ir Tēvs, kas par mums gādā.

Ticība tomēr nenokrita no gaisa vienā mirklī.

Tā caur bērnības gadiem atnāca pa solītim vien. Un tas ir piemērs tam, cik svarīgi, ko bērns piedzīvo un bērnībā redz tuvāko cilvēku lokā. Atceros arī laiku, kad ar vecvecāku palīdzību nokļuvu Jēkabpils baptistu draudzē. Tur sākās mans apzinātais ticības ceļš. Dievs jau grib, lai visi būtu izglābti, un Viņš ved cilvēkus pie ticības pa dažādiem ceļiem. Man bija mierīgs un harmonisks ceļš.

Ko nesa pieredze Jēkabpils baptistu draudzē?

Biju astoņpadsmit gadu vecs, kad tur tiku nokristīts, sākās ticības izaugsmes laiks. Tobrīd mācījos Bulduru Dārzkopības vidusskolā, kur apguvu savu pirmo profesiju – mācījos par agronomu-dārzkopi. Jaunības maksimālismā uzrakstīju iesniegumu, ka vēlos izstāties no komjaunatnes. Toreiz no komjaunatnes izstāšanās procedūras nebija, no organizācijas varēja tikai izslēgt. Iesniegumā vēlmi pamatoju ar to, ka esmu ticīgs. Nācās braukt

uz Rīgas rajona komjaunatnes komitejas sēdi, kur pie gara galda sēdēja cilvēki, kas vēlāk, neatkarīgā Latvijā, cita starpā, dabūja ietekmīgus amatus. Liels satraukums tas bija manai mācību iestādei, pedagogi vaimanāja, ka es tik tīrs uz šo skolu esot atnācis, un kas gan ar mani noticis? Procedūra tomēr bija samērā saudzīga, kaut visu nezinu, jo komiteju un komisiju sēžu bija daudz. Iespējams, tur tika berzti mani kauliņi, bet represijas nesekoja. Mūsu grupas audzinātāja tikai gluži cilvēciski izteica bažas, ka es mācos par vadītāju (vidēja līmeņa agronomu), bet ticība var traucēt vadītāja amata gūšanu. Bija 1986. gads, tuvu Atmodai, un manu lūgumu apmierināja.

Kā radās doma kļūt par mācītāju?

Paralēli protestam dzima doma par kalpošanu. 90. gadu sākumā iestājos Latvijas baptistu draudžu savienības teoloģiskajā seminārā, paralēli mācībām uzsāku kalpot. Baptisti uzskata, ka kalpot var arī bez izglītības, svarīgākais ir aicinājums. Tā kā visos laikos garīdznieku Latvijā ir trūcis, mana kalpošana sākās pirms semināra beigšanas.

Kura bija pirmā kalpošanas vieta?

Tā bija Subates draudzē. Mūsdienā

acīm – bezperspektīvā vietā, jo draudze bija neliela – ap desmit cilvēku. Jaunības dedzība tomēr ļāva to iznest, saglabāt pacietību un uzticību, pat sevišķus augļus neredzot. Doma bija vienkārša – Dievs

zina, kāpēc tas vajadzīgs. Atmiņā iespaidusies kāda vecāka māsa, kas vienmēr sagaidīja, pienāca un tā sirsnīgi teica: „Būs! Būs! Pērles vainagā būs!” Par to aizdomājos joprojām un varu teikt – cik tas ir svarīgi, kā draudzes locekļi sniedz atbalstu kalpotājam. Arī šodien reizēm aizdomājos – vai mēs novērtējam tos, kas mums kalpo? Kritizēšanas gars tik ļoti ir pacēlis galvu, ka tā jau ir mūsdienu sērga. Nekas, šķiet, nav tik grūti, kā pateikt labu vārdu otram. Bet cik tas būtu brīnišķīgi, ja cilvēki cits citu tā vienkārši un īsti iedrošinātu!

– Mēs visi kalpojam Dievam, tikai katrs savā vietā. Katram dzīves posmam ir savs kalpošanas veids, – uzskata Madonas katoļu draudzes loceklis, kalsnavietis Gundars Riekstiņš.

1994. gadā Subatei klāt nāca kalpošana Madonā.

Draudze Madonā bija lielāka, turklāt Maskavas ielā 10 tika nopirkta ēka, veikta pārbūve, lai jaunā ēka kalpotu draudzes vajadzībām. Latvijā tobrīd notika plašs dievnamu atjaunošanas darbs. Amerikas latviešu mācītājs, kurš palīdzēja šādām būvēm rast naudas ziedotājus, ierodoties Latvijā, reiz teica: – Atcerieties, viss zelts

un sudrabs pieder Dievam! Tas palika atmiņā kā viens no ticības zelta graudiem. Mums tiešām ir liela mazdūšība ticībā, nespējam ieraudzīt – ja nauda kādam ir patiesi vajadzīga, Dievs to var dot. Ceļš, kā tas notiek, protams, ir dažāds, un te nav runa, ka gulēšu gultā, neko nedarišu un bonbongas pašas kritīs mutē. Dievs var izdarīt arī to, bet parasti nedaudz jāpapūlas. Viņa iespējām robežu nav, nav lietu, kas Dievam būtu par lielu vai smagu. To saka veselais saprāts un arī Svētie Raksti.

Šobrīd esi katoļu baznīcā...

Konvertēšanās notika pirms desmit gadiem. Skatoties atpakaļ, ir noiets ceļš, kas mani vedis tur, kur esmu. Ne mirkli to nenožēloju. Esmu bijis vairākās baznīcās: radikālajā protestantismā, vēlāk luterismā – klasiskajā protestantismā, līdz nonācu katoļu baznīcā. Tagad zinu, kur ir manas istās mājas. Esmu tur, kur mana dvēsele jūtas vislabāk, kur tā vēlas būt. Ja nebūtu šī ceļa, iespējams, domātu,

vai kur citur nav labāk. Nevēlos analizēt, kas katrā baznīcā traucēja, teikšu tikai, ka tās bija teoloģiskas lietas. Piemēram, Vakarēdiena jautājums. Mani nekad nav uzrunājusi mākslīgi sadomātā pieeja Vakarēdienam, kas ir radikālajā protestantismā. Baptisti to neatzīst par sakramentu, pārdabiskajam šai ziņā netic. Taču Kristus Svētajos Rakstos pats apliecina: „Šī ir mana miesa... Šīs ir manas asinis...”

Otra lieta – liturģija. Katoļu baznīcā tā ir skaista un izkopta. Vissvētākais sakraments ir svētuma svētums, un tā pret to attiecas. Piesaista arī lūgšanu dzīve, nespēju sevi vairs iedomāties bez Rožukroņa.

Domājot par nākotni, Gundars uzskata – reiz būs vienota Baznīca. – Tas ir kristīgās baznīcas izdzīvošanas jautājums, – pamato viņš. – Turklāt apvienotajai Baznīcai noteikti jābūt Kristus vaigu patiesi rādošai.

Inese Elsiņa,
foto no personiskā krājuma

JAUNS KONFERENČU CIKLS MADONĀ

Pamazām noslēdzas vasaras atvaļinājumu un atpūtas laiks. Esam palutinājuši miesu ar bagātīgiem saules stariem, ūdens peldēm, stiprinājuši garu svētceļojumus un uzkrājuši spēku turpmākajam.

Divās aizvadītajās rudens-ziemas sezonās draudzei bija liela Dieva žēlastība baudīt dominikāņu māsas Diānas Jaks vadītās rekolekcijas „Sievietes dvēseles noslēpums”, un, pateicība Dievam, māsa Diāna ir piekritusi sadarbibai arī turpmāk, apņemoties vadīt konferenču ciklu „Ticības pamatkurss”. Tas būs domāts pieaugušajiem, kuri vēlas nokristīties vai salaulāties, padziļināt zināšanas par Dievu, Viņa radīto pasauli un lietu kārtību. Nodarbībās uzzināsim par Dieva lielo mi-

lestību uz mums, par dzīves un dzīvības vērtību, Svētajiem Rakstiem un citām „pērlēm”.

„Ticības pamatkurss” sāksies **20. septembrī**, notiks ceturtdienās un ilgs līdz Ziemassvētkiem. Aicināti visi, gan tie, kam nav pieredzes, bet ir vēlme un nepieciešamība apgūt šo kursu, gan tie, kuri grib padziļināt savu esošo garīgo pieredzi.

Papildus vēlos informēt, ka **6. oktobrī** notiks dominikāņu māsas Diānas vadītās rekolekcijas „Baiļu katls”.

Uz abiem pasākumiem pieteikšanās pie Anitas, t. 26464574.

Anita Cibule

MARTAS IKAUNIECES LIECĪBA

Apbrīnojami, cik daudz var pavēstīt viena fotogrāfija. To atklāju sarunā ar Martu Ikaunieci, kad lūdzu pastāstīt par iesniegto fotogrāfiju „Baznīcu nakts” izstādei, turpinot izziņāt draudzes vēstures lappuses.

Fotogrāfijā redzams priesteris Jāzeps Grišāns, kurš Madonas draudzē pēc Martas stāstītā kalpoja aptuveni no 1951. līdz 1972. gadam. Tas bija laiks, kad Martu viņas mamma sāka vest uz

Priesteris Grišāns ar radiem un draudzes pārstāvjiem savā dzimšanas dienā.

baznīcu, līdz brīdim, kad pašai bija sava ģimene. Marta stāsta, ka tas bija grūts un sarežģīts laiks, jo dažādas „redzīgas acis” un „dzirdīgas ausis” par katru nepareizi saprastu vārdu varēja „piesiet lietu” un izvērst vajāšanu.

Fotogrāfijā priesteris Grišāns viesojas pie brāļa Bauskā, kur svinēja savu dzimšanas dienu. Kopā ar priesteri ir viņa radnieki un Madonas draudzes pārstāvji. Priesteris baidījās rīkot svinības Madonā. Marta atceras, ka, sakot sprediķus, priesteris baidījās no kontroles un sūdzībām, nevēlējās pateikt ko lieku, lai viņu nepārprastu. Priesteris bija sirsnīgs un jauks, ar skanīgu balsi. Materiālie apstākļi tolaik bija nabadzīgi. Marta atceras, ka priesteris aukstuma dēļ ziemās Svēto Misi ceļbrēja ar cepuri un cimdiem, kam vajā atstāti pirkstu gali. Vienu svētdienu pries-

teris svinēja Misi Madonā, otru devās Misi svinēt uz Lubānu.

Fotogrāfijā Marta izceļ arī Konstantīnu Šķēli (otrajā rindā trešais no kreisās). Viņš ir draudzes ērgelnieka Kristapa vec-tēvs – bijis ļoti drosmīgs vīrs ar stipru ticību. Bet pirmajā rindā pirmā no kreisās ir priestera saimniece Domicela Dāboliņa. Marta stāsta, ka viņa esot bijusi ideāla saimniece – Kaucmindes

Mājturības semināra beidzēja. Baznīcas pagalmā – vietā, kur tagad ir svētceļnieku māja, līdz pat ceļam bija iekopts dārzs. Par to rūpējās saimniece, un tajā laikā savs dārzs bija nozīmīgs atspazds.

1969. gadā Martas ģimene iegādājās māju pretī baznīcai, un saimniece Domicela to ļoti atbalstīja. Iepriekšējie saimnieki pret baznīcu bija naidīgi noskaņoti, bet māja atrodas „aci pret aci” ar baznīcas galveno ieeju.

Saimniece Domicela un priesteris Grišāns abiem Martas bērniem bija par krustvecākiem. Bez tam saimniece klāja galdu Martas laulību dienā baznīcas augšējā istabiņā – vietā, kur tagad dzīvo priesteris. Tolaik tas notika lielā slepenībā, aiz slēgtām durvim.

Agnese Liepiņa

SVĒTCEĻOJUMS „MADONA – AGLONA 2018”

Vairāk nekā 50 mūsu draudzes cilvēku priestera Pāvila vadībā no 6. līdz 13. augustam svētceļojām uz Aglonu, kur 15. augustā svinējam Visvētākās Jaunavas Marijas Debesis uzņemšanas svētkus. Mazākajam svētceļniekam bija 5 mēneši, viedākajam – 70 gadi. Kopā ar mums bija luterāņu baznīcas pārstāvji un viesi no citām Latvijas vietām. Līdzās fotoreportāžai lai izskan dažas no šī svētceļojuma dalībnieku atziņām.

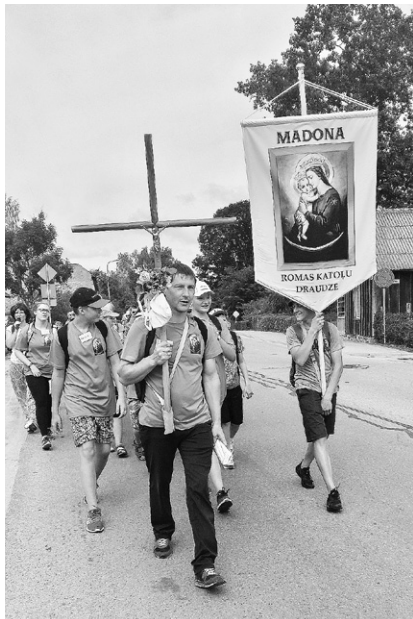
Jēkabs: – Svētceļojums bija bagāts ar pārdzīvojumiem gan garīgā, gan fiziskā ziņā. Ļoti skaistas bija slavēšanas pa ceļam. Protams, arī dejas. Ir liels prieks par draugiem, kuri gāja pirmo reizi – viņi bija tik atvērti un izbaudīja notiekošo. Tika sakustinātas vairākas problemātiskās vietas attiecībā ar citiem, un tagad, pēc svētceļojuma, tās sāk risināties. Liels prieks bija satuvināties ar esošajiem, satikt sen neredzētus un iepazīt jaunus draugus. Manuprāt, šis bija ļoti svētīgs ceļojums, un tā augļus jau tagad redzu daudzos jauniešos un pieaugušajos.

Agnese: – Svētceļojumā gāju ar trim bērniem: Agati (8 gadi), Lizeti (6 gadi), kura brauca ar velosipēdu, un Jāniti (3 gadi), kuru stūmu ratos. Varētu domāt, ka šāds ceļš un atbildība par bērniem ir ļoti nogurdinoša, taču es atgriezos mājās atpūties un garīgi bagātināta. Turklāt

Dievs arī „nejauši” nokārtoja situācijas, kad bērni bija nodarbināti vai spēlējās ar citiem grupas bērniem un es paliku viena pati. Šos mirkļus Dievs izmantoja, lai pie-skartos man personīgi. Tas bija kāds ceļa posms, kuru pavadīju saturīgā sarunā, kas tik ļoti saistījās ar manu svētceļojuma nodomu, un tā bija kāda Sv. Mise, kurā Dievs man ļāva atkal no jauna sajūst, cik ļoti Viņš mani mīl.

Vivita: – Dievs ir brīnišķīgs! Svētceļojumā gāju, lai iegūtu iekšējo klusumu un parunātos ar Dievu. Saņēmu daudz vairāk nekā gaidīju. Esmu luterāne, biju ciemos katolu ģimenē. Tiku lieliski uzņemta, aprūpēta, samīļota, bagātināta. Tuvāk iepazīnu zināmos un jaunus brāļus un māsas Kristū. Prieku deva jaunieši un bērni. Pāri visam bija apbrīnojama priesteru vadība. Kaut izdotos iegūto ilgāk nosargāt, neizniekot, nepazaudēt. Kaut izveidotos reflekss, kas ikdienas gaitās, liekot soli pēc soļa, liktu pacelt acis uz Dievu – saskaņot lēmumus, jautāt pēc padoma Tēvam.

Ilze no Rīgas: – Šis bija mans 8. svētceļojums, un viens no visgrūtākajiem. Iespējams, nodomi, ko nesu uz Aglonu, bija smagi. Jutos kā tumšā naktī, kas lika saprast, ka jebkurš garīgs mierinājums ir Dieva dāvana un žēlsirdība. Ceļš mācīja nepadoties un pat tumsā pateikties un pajauties uz Dievu. Viss ir žēlastība, viss

ir dāvana. Paldies Tev, Dievs, ka parādīji manu vājumu un nespēku. Māci pildīt Tavu gribu, lai spētu Tevi pilnīgāk mīlēt un saprast Tavu gudrību!

Iluta no Gulbenes: – Svētceļnieka rokasgrāmatā atradu tekstu, ka svētceļojums ir laiks, kuru mums uzdāvinājis Dievs. Bet svētceļnieku rīta Sv. Misē saklausīju domu – ļauj Dievam sevi pārsteigt! Tā iesākās pārsteigumi visa šī ceļa garumā! Katrā sprediķī, konferencē un slavēšanas vakarā kā pērles tie bira dvēselē. Priesteru Pāvila harizma ir apbrīnas un pateicības vērtā! Notika arī kas jauns un neparasts – Dieva slavēšana dejās! Kad rīta sarunā saimniece jautāja: „Kādas Tev acis?”, samulsusi saņēmu atbildi, ka tās vienkārši mirdz! Tik dažādi pārsteigumi dabā, līdzcilvēkos un

manā sirdī, un tos noslēdza savijņojošs brīdis Fatimas Dievmātes procesijas laikā jau Aglonā. Biju tik tuvu bīskapam, ka izmantoju iespēju pieskarties viņa svārkmalai. Sv. Raksti saka: „Kas tic, tas taps dziedināts.” Es ticu! Un mana sirds gaviļlē, jo tā ir pabarota un sasildīta Mīlestības ceļā „Madona – Aglona”. Slava Dievam!

Tina Kristiāna Vāciete: – Svētceļojums bija piepildīts ar mīlestību, skaistumu, prieku un lustīgām slavēšanas dziesmām. Apkārt bija lieliski cilvēki ar Dieva mīlestību sirdīs. Protams, bija brīži, kad bija grūtāk, bet apkārtējo pozitīvisms un soļošana palīdzēja tikt pāri visam. Man svētceļojums ļoti patika, un es nevaru sagaidīt nākamo gadu, lai atkal dalītos šajā neapraķstāmajā ceļā ar citiem!

Ineses Elsiņas un Aivara Zariņa foto

PIEŅEM KARMELA DIEVMĀTES SKAPULĀRU

Septembrī svinēsim Vissvētākās Jaunavas Marijas dzimšanas un vārda dienu. Aicinot apdomāt, ko mēs katrs varētu upurēt Dievmātei kā dāvanu svētkos, priesteris Pāvils ierosina pārdomāt iespēju ieiet sevišķajā mīlestības derībā ar Vissvētāko Jaunavu Mariju caur Karmela Skapulāra pieņemšanu.

Būtiski, ka pēc svētceļojuma uz Aglonu 15. augustā Aglonas bazilikā astoņas personas no svētceļnieku grupas arī iegāja derībā ar V. J. Mariju, pieņemot Karmela Dievmātes Skapulāru.

Stāsta **Mārite Indriksone**: – Svētceļojumā uz Aglonu gāju pirmo reizi. Šī doma mani virmoja kopš 2012. gada, kad Madonā piedalījos Alfa kursā. Svētceļojumā fiziski iet nebija viegli, bet bija interesanti iepazīt un izdzīvot visas piepildītās 10

dienas. Tās bagātināja un stiprināja manu garu. Ejoj ik dienu veltīju kādam no saviem tuvākajiem. Piemēram, 7. augustā lūdzos par savu jaunāko dēlu, jo viņam todien

Draudzes svētceļojuma grupas dalībnieki, kuri 15. augustā no priestera Pāvila rokām pieņēma Karmela Dievmātes Skapulāru.

apritēja 20. dzimšanas diena, ko pirmo reizi svinēja bez manis. Svarīgs notikums Aglonā bija Karmela Kalna Dievmātes skapulāra uzlikšana. Dievmāte man vienmēr bijusi tuva, jo arī es esmu māte, turklāt, gatavojoties

lestiprināšanas sakramentam, izvēlējos Marijas vārdu. Skapulāra uzlikšanas laikā iekšēji solījos Dievam vienmēr domāt par to, ko runāju. Dažkārt esmu kādus tuvus cilvēkus tādā veidā aizvainojusi.

Paldies, prāvestam Pāvilam un visiem, kuri veidoja svētceļojumu uz Aglonu! Viss, kas saistīts ar šo svētceļojumu, manā atmiņā paliks uz mūžu.

PĀVESTS STIPRINĀS LATVIJAS ĻAUDIS

Vissvētākās Jaunavas Marijas Debesīs uzņemšanas svētku dievkalpojumu 15. augustā Aglonā vadīja apustuliskais nuncijs arhibīskaps Pedro Lopess Kintana. Sprediķi viņš iepazīstināja ar iemesliem, kāpēc pāvests Francisks 24. septembrī Baltijas valstu vizītes laikā apmeklēs Latviju.

Pāvesta vizīte nav vienkārša valsts vadītāja vizīte. Pāvests ieradīsies, pirmkārt, kā

gans. Viņš nāks stiprināt ticībā katoļus un iedrošināt visus iedzīvotājus viņu miera un brālības ceļā. Savas vizītes laikā pāvests atgādinās, ka rūpju centrā jāliek „vismazākos” brāļus un māsas – nabadzīgos un atstumtos. Pāvests atgādinās, ka visspēcīgākais Kunga vēstījums ir žēlsirdība. Pāvests atsauksies uz Baznīcas vienotību, jo vizītes mērķis ir eku-
menisks – lai mēs visi varētu būt viens.

DZELTENĀS PUĶES STĀSTS

Īstu domu lavīnu daudzus izraisīja priestera Pāvila sūtītā fotogrāfija ar puķi akmens krāvumā. Lūk, dažas atbildes, komentējot šo ikonu.

* Augs nevar augt, ja nav iesakņojies augsnē, cilvēks – ja nav iesakņojies Dzīvības Devējā. Lai mums ir Dzīvība!

* Bildē redzu akmens tuksnesi, kurš sāk ziedēt. Tāpēc mēs lūdzamies, lai sāktu ziedēt mūsu akmens siržu tuksnesis!

* Stāsts ir par asniņu, kurš izdīgst starp akmeņiem un uzzied, nesot skaistumu pasaulei. Dzīvība uzvar akmeņus.

* Ikona stāsta par Svētā Gara spēku, kurš spēj darboties un iekvēlināt Dieva mīlestībā viscietāko sirdi un sakausēt visstiprāko cietoksni.

* Caur ērkšķiem uz zvaigznēm!

* Arī viena puķe var kļūt par dārzu.

* *Oxalis corniculata* (ragainā zaķskābene) ar sirdsveida lapām. Pielāgošanās spēja par spīti apstākļiem.

* Man tā ir ikona par pelēkajiem akmeņiem. Akmeņiem, kuri alkst uzmanības un cieņas, ko tāds sīks viengadīgs augs saņem, bet viņi jau gadu tūkstošiem ir tikai „fons”, „pelēkā masa”. Un tikai retais no akmeņiem saprot, ka tā ir ļoti cildena misija – būt mūžīgajam fonam, ļaut citiem izcelties, radīt ilūziju par citu „superspējām”, tomēr patiesībā nest pasaules mieru, kārtību un nemainību. Akmeņi bieži tiek noniecināti kā mazāk vērtīgi, bet viņi ir pamats, balsts un zemes saturs. To ir svarīgi akmeņiem atgādināt, cik viņi patiesībā ir vērtīgi!

* Tas atgādina par sējēju... Sēkliņa var iekrist ceļa malā, ērkšķu krūmā, klintī vai zemē. Dieva mīlestībā sēkliņa ne tikai izdīgs, bet arī akmeņos uzziedējusi.

* Lai arī apkārt bija daudz ciešanu, to-

mēr tā tiecās uz Sauli un uzziedēja par spīti ievainojumiem... Tā saprata, ka akmeņi tik ātri nepazudis, bet cerību ieguva Saulē un jaunajos dzinumos.

* Dievs savās rokās tur ikvienu cilvēku, jo mēs esam kā mazs, trausls ziediņš.

* Lai cik smagi, ir iespējams mīlēt un būt milētam, jo Dievs ir ar mums!

* Manuprāt, dzeltenais ziediņš ir Jēzus, kas nonāca uz zemes pie cilvēkiem (akmeņiem), kas lika Jēzu piesist krustā, neskatoties uz to, ko Viņš tiem labu darīja.

* Saucēja balss tuksnesi.

* No mazas sēkliņas izauga skaista puķīte... tā aug arī Dieva valstība mūsos.

* Stāsts ir par kristiešiem mūsdienų sabiedrībā. Visi ir kā puķe uz pasaules akmeņu fona – cik sarežģīti augt.

* Kāda dzīvotgribēšana!!! Un skaistums vienkāršībā!

* Atcerējos Svētās Avilas Terēzes teikto: „Lai nekas tevi neuztrauc, lai nekas tevi nebiedē. Viss pāiet, Dievs nemainās. Pacietība iegūst visu. Tam, kam ir Dievs, netrūkst nekā. Tam pietiek ar Dievu.”

* Kāpēc tik daudzi neko negūst no dzīves? Jo viņiem nav draugu. Nav neviena, kas tos atbalstītu. Jo neredz zīmes, ka ir kādam patīkami. Jo neviena puķe nezied tieši viņam. Bet puķes taču dara brīnumus! Tām nav jābūt dārgām, bet vienkāršām: smaidam, labam vārdam, pieskārienam. Sīkākais zieds, ko sniedzam no sirds, stāsta bezgalīgu pasaku par gabaliņu debess zemes virsū, kur cilvēki ir eņģeļi, kur rodams mierinājums visām bailēm, sāpēm un asarām, kur cilvēki uzzied cits citam kā puķes.

* Es esmu augšāmcelšanās un dzīvība. Mana dzīvība dzimst nabadzībā un nāvē, tukšumā un klusumā. Kur nav nekā, tur Es nāku, un akmens sirdi sasilda Mana maigā mīlestība.

PĀRDOMAS PĒC STRESA NODARBĪBAS

Atrodoties neglaimojošajā bezdarbnieka statusā, kādā esmu patlaban, ir jāizmanto piedāvātās iespējas papildināt zināšanas. Tā nu, lai sevi pilnveidotu, pieteicos uz nodarbiņu par visiem tik aktuālu parādību – stresu. Absolūti nevainīgs temats, bet kas tur „panesās”! Uzzināju daudz, kā lai to pasaka, – „interesanta”. Ka stresu, satraukumu un vispār jebkuru dzīves sarežģījumu var pārvarēt, piemēram, ar pareizu elpošanu. Un

ka vispār mēs elpojam aplam, no kā ceļas viss cilvēces posts. Vai arī, ka talkā jāņem joga, kas palīdzēs iegrimēt meditācijā, nīrvānā un praktiski ievēdīs svētlaimē, kur šīs zemes raizes vairs neskars. Ja nu tomēr ies greizi, vainīgi iepriekšējās dzīves pastrādātie grēki, kuri jāizpērk un jācer uz laimīgāku nākotni.

Ar katru uzklaušīto atziņu bija sajūta, ka grimstu arvien dziļākā akā, kur kļūst arvien mazāk gaisa un neiespid saule. Paskatījos apkārt, lai pārliecinātos, ka nodarbībā visi ir mūsu pašu cilvēki, mūsu latvieši, kuras sastopam ikdienā, nu nepavisam ne kādi no Indijas atbraukušie. Cilvēki, kas dzīvo civilizētā Eiropas valstī, kuras kultūras un vērtību pamats ir kristietība. Kādā veidā viņu prātos ir pārņēmušas šīs aplamās, svešās idejas? Mans jautājums, kā gan cilvēku cilts mūsu platumā grādos ir izdzīvojusī līdz šim laikam, neko daudz nezinot par jogu un pareizu elpošanu, dzirdīgas ausis nesusniedza. Jo viņi liecināja. Skaļi un pilnām mutēm pauda savu pārliecību, savu ticību hinduismam, budismam, scientoloģijai. Es,

pārliecināta kristiete, lielākoties klusēju. Daļēji tāpēc, ka tiešām fiziski nespēju dažu labu pārkliegt, daļēji ierunājās piesardzība – mani nesapratis, kāda jēga. Un nedomāju, ka tāda esmu vienīgā, kas liela cilvēku kolektīva priekšā apklust, pieraujas – ko nu es... Turklāt ir situācijas, kad neliecinām arī esot aci pret aci. Piemēram, cilvēks iegrimis mānīcībā. Kāda ir reakcija? Lielākoties taktiski klusējam. Vai arī uzmanīgi, ar loģiku mēģinām pārliecināt par uzskatu

aplamību. Atkal jau mana pieredze: nesen lūkoju kādam iestāstīt, ka, dedzinot pirkumu čekus, vairāk naudas neradīsies. Atbilde bija stingra un nesatricināma: – Tu nesaprosti! Pēc tādas nostājas nolaižas rokas, kaut tieši pēc tādiem vārdiem vajadzētu „iekraampēties” cilvēkā un liecināt. Liecināt par isto un patieso Dievu, stāstīt savu pieredzi par satikšanos ar Viņu, nebaidoties tikt uzskatītam par jocīgu. Kas gan cits, ja ne mēs – ticošie Svētajai Trīsvienībai – varam sēt mūsu līdzcilvēku prātos patiesības sēklu? Tie, kas ir lielā meļa un melu tēva maldināti, savus uzskatus pauž ļoti droši. Kāpēc baidāmieš paust savējos? Katrā Svētajā Misē izsakām vārdus: – Mēs vēstīsim, mēs liecināsim par Tevi, Kungs... Vai liecinām?

Atgriežoties pie nodarbības, jāatzīst, ka šajā reizē izjutu savu bezspēcību un vientulību. Tikai pēc sarunas ar priesteri sapratu, ka mēs patiešām esam vāji – kad esam vieni. Kad neaicinām palīgā Svēto Garu, kurš visiem ir padoma un drosmes devējs.

UKULELI SPĒLĒ JAU DAUDZI

„Baznīcu nakts” ietvaros pirmo reizi publiski uzstājās mūsu draudzes ukuleļu ansamblis. Kopš šī laika instrumenta spēlētāju skaits ir vēl vairāk sakoplojis.

2. septembrī Vis-svētākā Sakramenta uzstādīšanas un adorācijas laikā lūgšanas pirms rīta Mises, kas būs veltīta skolēniem un skolotājiem, vadīs šīs grupas dalībnieki. Atcerēsimies, ka adorācija ir Dieva atzišana, pateicība par visu, ko esam saņēmuši, cilvēka atgriešanās ceļš. „Šodien, kad sabiedrību pārņem sekularizācijas gars un cilvēki zaudē Dieva apziņu, nepārtautki jāsludina, ka pielūdzot un adorējot, tas ir, atzīstot Dievu, var izmainīt kristiešu un Baznīcas dzīvi,” – teicis kardināls Kanizares Llover.

Par to, kā ukuleles spēle bagātinājusi instrumenta apguvēja dzīvi, stāsta **Rasa Zariņa**.

– Ukuleli sāku mācīties, kad mani uzaiicināja paklausīties mēģinājumus. Sākumā situ ritmu ar šeikerīti un dziedāju, tagad arī pati spēlēju instrumentu, – liecina Rasa. –

Ir patīkami ne tikai apgūt jaunas lietas, bet arī satikties ar draugiem, pateikties Dievam un Viņai mātei Marijai. Palīdzēt citiem, kad tas ir vajadzīgs, un saņemt palīdzību pašai. Reizēm trenēties ir grūti – sāp pirksti (sākumā), ir sarežģīti akordi, dažādi ritmi, tomēr skolotājs – priesteris Pāvils – pacietīgi visu ierāda, Svētais Gars dod vēlēšanas mācīties, lai tādā veidā varam slavēt Dievu.

Ir, protams, daudz veidu, kā to darīt, un katrs ir brīnišķīgs, tādēļ jau dots tik daudz talantu, un katrs, kurš vēlas Viņam pateikties, lai tos izmanto!

Sagatavoja Inese Elsīna, priestera Pāvila foto

MAZIE DIEVA SMAIDI ☺

JAU NS PIELIETOJUMS

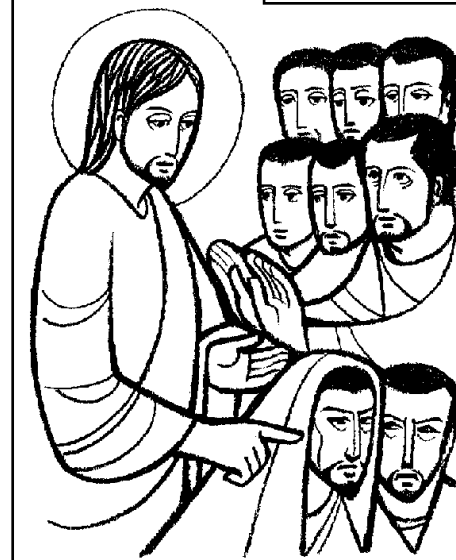
Viesojoties dzimtajā draudzē Ļubļinā, priesterim Pāvilam tika atdoti daudzi humerāļi (baltas kokvilnas auduma gabali, ko liek uz pleciem zem albas). Iesākumā priesteris nezināja, ko ar tiem iesākt, līdz radās doma, pieaicinot talkā draudzes šuvēju Ilzi, auduma gabaliņus pārveidot par svētcelņnieku lakatiņiem.

PALDI ES NO DIEVA

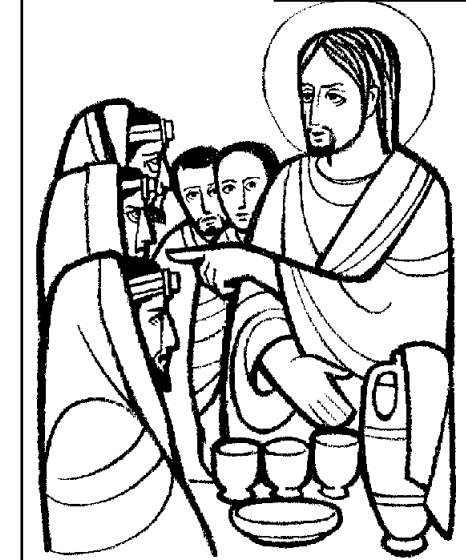
Draudzes sieviete pārskaitīja ziedojumu „Radio Maria” 25 eiro vērtībā. Pēc pāris dienām kāds viņai atdeva biļeti uz deju uzvedumu „Māras zeme”. Sieviete ļoti vēlējās šo uzvedumu redzēt, bet biļetes bija neiespējami dabūt. Pārsteigumā apdāvinātā ieraudzīja biļetes vērtību – tieši 25 eiro!

Svētdienas Evanģēlijs

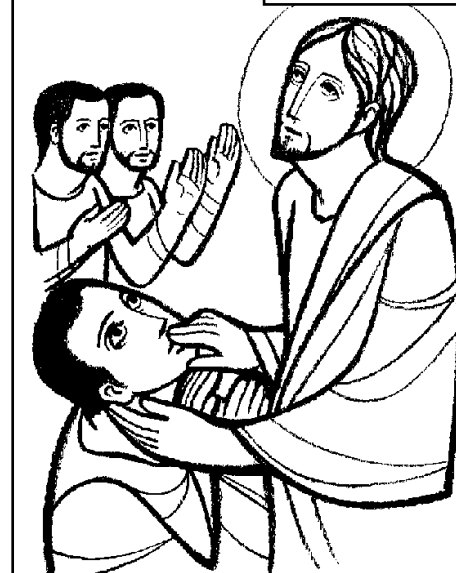
26. augusts

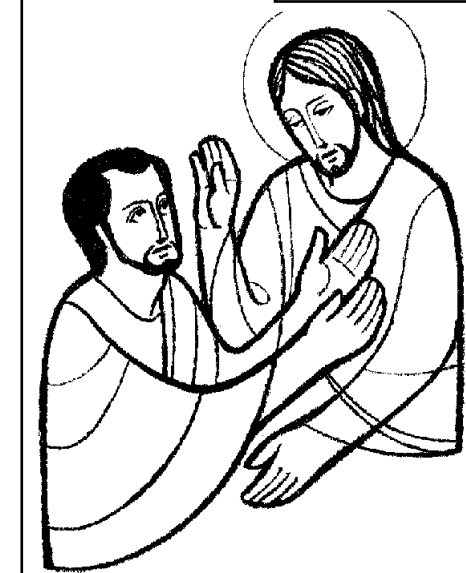
2. septembris

9. septembris

16. septembris

Draudzes vizītkarte

Madonas Romas katoļu draudze

Reģ. Nr. 90000463704
Adrese: Liepājas iela 13, Madona, LV 4801
Konts: LV19UNLA0095132107450, SEB BANKA
E-pasts: draudze@madona.lv
www.madonasdraudze.lv
www.draugiem.lv/madonasdraudze
www.facebook.com/madonasdraudze
Twitter: @Madonasdraudze

Prāvests Pāvils Kamola

Mob. tālr. 27464820,
e-pasts: pskcamolla@gmail.com

Lūgšanu kapela

Raiņa iela 5
Atvērta visu diennakti
Kontakti: Aivars Zariņš (t. 29429518),
e-pasts: aivarszar@gmail.com

Dievkalpojumu kārtība

Sv. Mise Madonas katoļu baznīcā
Pirmdien – 7.15
Otrdien, trešdien, ceturtdien, piekdien,
sestdien – plkst. 18
Svētdien – plkst. 11 un 18

Draudze sazarō!

Mūsu draudzes ģimenes šovasar
kuplinājuši jaundzimušie: **Elizabete**
Reinika un **Andrejs Jaujeniks**. „Kungs
mani gana: man netrūkst nekā!” (Ps 22, 1)
Lai prieks sveicienos kā rožu lietus!

Draudzes aktivitātes

Pastorāts

Laiks: katru ceturtdienu plkst. 19
Vieta: Valdemāra bulvāris 18
Kontakti: Anita Cibule (t. 26464574)

Ģimeņu tikšanās

Laiks: katra mēneša otrajā svētdienā plkst. 13
Vieta: Valdemāra bulvāris 18
Kontakti: Agnese Liepiņa (t. 26388710)

Vīru vakari

Laiks: katra mēneša otrā otrdiena
Vieta: pie draudzes vīriem
Kontakti: Aivars Zariņš (t. 29429518)

Kalpošana slimnīcā

Vieta: Madonas slimnīcas kapela
Kontakti: Emīlija Lietaviete (t. 27827873)

Kalpošana pansionātā

Vieta: Mārcienas pansionāts
Kontakti: Antoņina Žurovska (t. 26367291)

Draudzes koris

Aicina dalībniekus visās balsu grupās
Kontakti: Kristaps Šķēls (t. 26610129)

Senioru brokastis

Laiks: katra mēneša trešā trešdiena
pēc rīta Mises
Vieta: Svētceļnieku mājiņa
Kontakti: Veneranda Peļņa (t. 26592737)

Jauniešu tikšanās

Laiks: katru ceturtdienu plkst. 19
Vieta: Svētceļnieku mājiņa
Kontakti: Jēkabs Sināts (t. 22848280)

Bībeles stunda

Laiks: otrdien plkst. 19.15
Vieta: Valdemāra bulvāris 18
Kontakti: Aija Mālniece (t. 26253927)

Izdevumu „KALNĀ” veidoja:

Priesteris Pāvils Kamola (t. 27464820),
Aija Mālniece (t. 26253927), Agnese Liepiņa
(t. 26388710), Inese Elsiņa (t. 29207585).
E-pasts: mdravize@gmail.com

Uz vāka – plakāts par pāvesta Franciska vizīti Latvijā.
Lappušu nosaukumos – citāti no Psalmiem.
Makets: Aina Pidika.
Iespiests: SIA „Latgales druka”.
Viena eksemplāra cena ir 0,30 EUR.